

Ágh István

Áll az idő, csupán hű karórám

*Áll az idő, csupán hű karórám
mutatója járja még körútját,
jön a délelőtti hajójárat,
s kész a balatoni panoráma,
s hozzá mintha régi filmfelvételt
most ugyanott megismételnének,
s a statiszták tömegét is dublőr
játssza, s minden hiányzó szereplőt,
ahol az én helyem változatlan,
mert ha elmentem is itt maradtam.*

*Áll a nap, a szigligeti fürdő
most egyetlen biztos pont a földön,
amilyennek szülőm sírját érzem
az álltában forgó mindenségben,
egymásra sújt a víz és a nyáros,
tükrözésük fényében vibrálok,
megüdvözül testemben a lélek,
s az időelőtti örökélet
múltamat jelenné szelídíti,
semmi sem új, semmi sem a régi.*

*Közömbös, mit fiatal koromnak
népségéről megvetőleg mondtam,
miért olyan büszkén, s mint az állat
fürdik a mennyei pocsolyában?
borzadtam a pucér öregektől,
mintha én lennék már visszatetsző,
s mennyi kevély kanra járó némbert
bámultam, még hozzájuk is értem,
persze jólesett, mit elkövettem,
a sült keszeg szentgyörgyhegyi fröccsel.*

*A halászsas főnről nézve mit lát?
testünk kárpitjába szőjük egymást?
mit nézhet a sirály közelebből
ennyi ruhátlan madárijesztőn?*

*ami rajtunk szelíd meztelenség,
az a napfénnel kötött szövetség,
mezítlábunk nyoma a pecsétje,
lepkék vitorláznak könnyű szélben,
játékhajók, ahogy a kilátás
öblét tarka vitorlások zárják.*

*Át kell jutnom majd a kék határon,
mint annak, kit most rejt el a távol,
s nem látja, csak érzi, milyen mélység
fölött húzza törött tükörképét,
hány tonna víz vonzása ellen küzd,
ahogy elrúg, kinyúl, nekilendül,
milyen titkot rejt az ismeretlen,
mikor már a part is egyre messzebb,
s egyre mélyebb árok fölött járva,
mintha ülne Kháron ladikjában.*

Messze vagyunk, ha közel is

*Fészkelődik az unokám
jövőjében fürkésző arccal,
én meg őt nézem, és zavartan
követem, vajon mire vár,*

*vén bölcshez illő tanácsommal
terelném képzelgéseit,
de még az esze nem segít,
hogy a káromból tanulhatna,*

*messze vagyunk, ha közel is,
bár összefűz a fajtánk láncá,
nem hatnak a kor befolyása
ellen fölhozott érveim,*

*befogott fülével kizárja,
mint a félrevert harangszót,
amit a sötét anyagból
kiöntött életművem áraszt,*

*mondjam, hogy lidércűzés volt,
mit Jóslatok az újszülöttnak
költeményemben jövendöltem
anyjának vérből, mocsokból?*

*hogya a remény annál erősebb,
mennél mélyebbről merített?
amit megmondtam, nem ismétlem
tétova unokám előtt sem,*

*inkább a kettőnk közös része
aggaszt, micsoda rejtett hajlam
parancsára szenved miattam,
miért kell elnézést kérnem.*

Alakot ölt

*Halk, puha matatás hallatszik át,
valamitől megriadt a kredenc,
csak nem miatta, aki nincs jelen?
hiányától hangzik föl a lakás,*

*vagy mástól? mintha megszokott neszek
lepleznék a kószáló betörőt,
vagy azonnal berobban ösztönöm,
ahogy a képzeletem megijeszt?*

*ha senki sem bújt meg a hang mögött,
itt akkor is jelen van valaki,
akár a csend, a csöndet hallani?
s elkezdődik velem egy különös*

*játék, amit a lakás falai
izgalmas részletekre osztanak,
nem az, ami érzékeimre hat,
hanem, amit magányom alakít,*

*alakot öltött hiánya matat
valamin, amit éppen levetett,
alácsúszó kelmétől kélt neszek?
vagy fésűje alatt surran a haj?*

*visszaejti a dobozfedelelet?
ajtót nyit és egyszerre kétfelől,
zúg a vízcsap, sikolt a serpenyő,
a hirtelen csönd jelzi, hol lehet,*

*hiszen nélküle otthonunk is őt
alakítja, és úgy azonosul
vele a ház, a Budafoki út,
mintha az lenne, aki visszajön.*